

rer er kategorisk afvisende over for en udvikelse af IWCs kompetence på området. For Grønland må endvidere nævnes, at der for de væsentligste småhvalsbestande er tale om fællesbestande med Canada, som ikke er medlem af IWC og ikke anerkender IWCs kompetence på området. Det kan i den forbindelse nævnes, at havretskonventionen åbner mulighed for, at lokale bestande netop kan reguleres regionalt.

Danmark vil ikke radikalt kunne ændre i den udarbejdede instruks uden fornyet forelæggelse for de to hjemmestyrers kompetente administrative og politiske myndigheder. En sådan forelæggelsesprocedure vil ikke kunne gennemføres inden IWCs årsmøde 1987. Mindretallet finder derfor ikke at have mulighed for at tilslutte sig flertallets indstilling, i det omfang det må afvige fra den allerede udarbejdede og godkendte instruks.

Et *mindretal inden for mindretallet* (Ellefsen (V), valgt for Sambandspartiet på Færøerne) ønsker tillige at udtale følgende:

ad 1. Videnskabelig hvalfangst.

Enten har IWC regler for videnskabelig hvalfangst, eller også har man ikke regler. Hvis Island eller andre lande opfylder de krav, IWCs videnskabelige komité stiller til sådanne programmer, bør kun konventionsteksten med senere beslutninger m.m. danne grundlag for videre behandling af dette spørgsmål i IWC. Den taktik, som særlig USA anvender, med at stramme reglerne midt i processen, er uacceptabel og gør det umuligt for de lande, der vil foretage videnskabelig fangst, at tilrettelægge deres arbejde. Det bør huskes, at f.eks. Island er et af de få lande (sammen med Norge, Færøerne og Grønland), der seriøst har iværksat forskningsprogrammer, der kan indgå i Comprehensive Assessment. Langt de fleste lande bruger mere tid på at kritisere andre landes programmer end på selv at gøre noget ved forskningen.

ad 2. IWCs kompetence vedrørende småhvaler.

Udtalelsen om, at IWC bør være den rette internationale organisation til at tage sig af

forvaltningen af småhvaler, viser mangel på forståelse af substansen i dette spørgsmål. IWC er i hele sin organisation gearet til forvaltning af kommerciel hvalfangst og til at regulere den internationale fangst af store hvaler.

Der findes derimod ingen internationale fiskerier efter småhvaler. Det, der tages, er væsentligt til lokalt konsum og oftest mere subsistensfiskeri end egentlig kommercielt. Disse fiskerier har, så vidt man kan skønne, meget lille effekt på populationerne af småhvaler. Småhvalerne trues af ganske andre ting, først og fremmest af forurening og ødelæggelse af habitat (eksempel Østersøen og dele af Nordsøen) og af, at de optræder som bifangster i fiskeredskaber. F.eks. dræbes det største antal småhvaler i det danske kongerige faktisk af danske fiskere i Nordsøen og indre farvande. Biologer på Zoologisk Museum har vurderet antallet af marsvin, der hvert år dør i danske fiskeredskaber, til 4.000. Hvis man således ønsker at varetage forvaltningen af småhvaler på en effektiv måde, skulle man tillægge IWC kompetence på forureningsområdet og fiskeriområdet. Der samarbejdes allerede inden for fiskeriområdet og forureningsområdet i stort omfang i Nordøstatlantien. Til at varetage samarbejde på forskningssiden er Danmark allerede medlem af den regionale organisation ICES (International Council for the Exploration of the Sea), som har en havpattedyrkomité, og som har stor viden om både forurening, fiskeri og havpattedyr. Med det samarbejde, der findes, må havretskonventionen mere end rigeligt være opfyldt. Ønskes dette samarbejde intensiveret, findes der organisationer, som er betydelig bedre egnede til at tage sig af forvaltningen af småhvaler end IWC. En regional løsning er formodentlig også betydelig bedre end en international.

Som bilag til denne beretning er optrykt: Miljø- og planlægningsudvalgets beretning af 20. juni 1985 angående hvalfangst, Report of the Technical Committee Working Group on Humane Killings, side 5, Resolution tiltrådt af medlemmerne på IWCs årsmøde 1986.

P. u. v.

STEFFENSEN
formand